N°. 141. 1846.

TE ZEGELEN.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 25 November.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

— Men schrijft uit Darmstad, den 9. november: Reeds meer dan 25 jaren waren er verloopen, sedert deze hoofdstad getuige was van het treurige schouwspel van een halsgeregt. Deze morgen is op de Beestenmarkt alhier, een jong mensch van 32 jaren geguillotineerd, die zijnen ouderen broeder en twee zijner zusters had vermoord, om meester te worden van het geld, dat zij bezaten. Hetgeen echter bij deze teregtstelling eenen ongunstigen indruk heeft te weeg gebragt, is dat men hierbij de oude en barbaarsche gewoonte heeft gebezigd, van namelijk het slagtoffer gedurende drie dagen vóór zijne strafoefening, in het openbaar ten toon te stellen op het plein van het stadhuis, en vastgehecht met ketenen aan den halsband van eenen ontzaggelijk grooten hond van gegoten ijzer.

ENGELAND.

LONDEN, den 19. November. Dingsdag ll. heeft een der vreesselijkste ongelukken, welke ooit in de mijnen gebeurden, plaats gehad te Oldbury, in de mijnen van den heer *George Parker*. Omstreeks 7 ure des morgens namelijk had in dezelve eene ontzettende ontploffing plaats, ten gevolge waarvan 19 van de 25 aan het werk zijnde personen zijn omgekomen. Deze rampzaligen waren bijna allen gehuwd. Dadelijk na de ontploffing werd een groote waterbak in de hoogte geslingerd, waardoor al het raamwerk verbrijzeld werd. Tien uren daarna had men de lijken onder het puin opgehaald, en vervoerde men dezelve naar hunne woningen. Eenige van de personen, die te dien einde in de mijn waren afgedaald, leden zoodanig van de uitwerking des zwaveldamps, dat zij langen tijd bewusteloos bleven, en alleen buitengewone hulpmiddelen hen tot het leven konden terugroepen.

— Het officieel dagblad van Londen van 13. ll. bevat niet minder dan 70 nieuwe aanvragen om concessien tot aanleggen van spoorwegen.

— Donderdag nacht heeft te Gravesend een hevige brand gewoed, waarbij veertig huizen, en vele andere gebouwen zijn in den asch gelegd. Het verlies wordt begroot op 20 à 30,000 p. s. De visschers en andere geringe lieden, die in de straten woonden, welke door den brand werden vernield zijn thans van huis en have beroofd. Gelukkig heeft men de zekerheid, dat er geen verlies van menschenlevens te betreuren is. Gisteren morgen was de brand nog niet geheel gebluscht.

FRANKRIJK.

— Voor de correctionele regtbank in Frankrijk stond dezer dagen een man teregt; de klaagster was zijne vrouw en deze zeide: « ik heb mij over alles te beklagen, mijn man overlaadt mij met slagen als ik te huis ben, en, als ik uit ben, loopt hij met een ponjard en vraagt aan iedereen: « waar is mijne vrouw, ik moet haar vermoorden?" De man antwoorde: « o! o! Die zoo liegen kan! .... Als ik mijne kinderen wou dooden, dan zou ik er geen zeventien in leven hebben.

President tot de klaagster: hebt gij 17 kinderen?

Klaagster. Ja mijnheer; daar klaag ik niet over, dat is niet één te veel als men 19 jaar getrouwd is, maar ik vraag slechts om van hun vader ontslagen te worden.

President. Komaan, man, wat hebt gij te antwoorden? Het schijnt dat gij uwe vrouw mishandelt.

Besch. Dat is te zeggen, dat ik maar al te veel werk van haar maak. Men krijgt geen 17 kinderen door zijne vrouw te mishandelen.

Pres. Niet alleen mishandelt gij haar, maar dreigt haar zelfs met den dood.

Besch. Altemaal praatjes... Dat komt van eene kleine erfenis van 6000 francs, welke mijne vrouw gekregen heeft... Sinds zij dat geld kreeg was haar kop op hol; het was geene burgervrouw meer, maar eene bankierster. Men zou gezegd hebben dat de wereld niet groot genoeg voor haar was om ze te koopen, zij heeft zich in het zijde gestoken, hangt tusschen de veêren, heeft diamanten in haren ooren, aan haar arm en om hare handen, alles goed, maar ze wou ook op twee bedden slapen, net als de groote lui, en dat heeft mij waarachtig razend gemaakt; ik heb haar gezegd dat ik niet getrouwd was om alleen te slapen, dat ik al negentien jaar gewoon was om naast haar te liggen, dat mij dat aanstond en dat ik dat altijd zoo wilde! ... Toen heeft zij mij gezegd, dat ik niet wist wat fatsoenlijk was en dat ik maar een burgerbaas was! ... Begrijp eens aan, hoe vindt gij het? een burgerbaas! ... Ik wou wel dat ik een baas was, dat zou wat beter zijn knecht... Ik heb een baas, maar ik ben het niet.

Pres. Dat alles is geen antwoord op de beschuldiging dat gij uwe vrouw slaat en dreigt.

Besch. Eens, mijnheer de President, ééne enkele keer... op een avond dat zij weêr zanikte om die twee bedden te verkrijgen en ik haar zei, « neen nooit..." toen heeft zij gezegd dat zij in eene andere kamer op een stoel zou gaan slapen, dat dit in allen geval ook zoo goed als twee bedden zou zijn; ja toen, half razend, natuurlijk, toen heb ik haar gezegd, dat als zij zich verroerde, zij nog wat anders zou zien, dat is alles, en dat is waar! Maar wat die ponjard betreft, dat zijn praatjes van hare eigene vinding. Het is alleen die kleine erfenis van 6000 francs die haar den kop heeft doen verliezen.

De regtbank heeft, bij ontsteltenis van getuigen die de beschuldiging bevestigden (!) den man alleen tot 16 francs boete veroordeeld.

— Eene naaister te Ryssel zat te werken, houdende eene spel in den mond; eensklaps werd zij door eenen hoest bevangen en zij slikte de spel in. Weldra gevoelde zij in de keel, daarna in de maag hevige pijnen. Den spoedig ontboden geneesheer deed het meisje olie innemen en gebood haar te rusten. Na drie dagen angstig wachten, kon de spel de ingewanden doorgaan, zonder dezelve te beschadigen.

BELGIE.

— Een verschrikkelijk onheil is Woensdag avond in de steenkolenmijn van Sainte Barbe, bij Sereing (Luik) gebeurd. Zeven werklieden daalden in den put, welken 200 meters (ongeveer 700 voet) diep is; naauwelijks waren zij eenige meters afgedaald, of het koord, aan 't welk de bak vast zat, brak, en allen stortten in het diepste van den put. De dood is onmiddelijk moeten volgen; de lijken waren zoo verminkt, dat men al de werklieden heeft moeten oproepen, om de slagtoffers te kunnen herkennen. De koord was van ijzerdraad gemaakt, diende sedert achttien maanden en was daags te voren door een deskundige nagezien. — Denzelfden dag, dat dit onheil voorviel, is de machinist van de steenkolenmijn van Sclessin door het aldaar werkende stoomtuig letterlijk in tweeën gehouwen.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 22. November. Naar wij van goederhand vernemen, zal in den loop der tegenwoordige zitting van de Tweede Kamer, en wel bij de hervatting der werkzaamheden, eene wets-voordragt worden gedaan tot verhooging van het 8e hoofdstuk der staatsbegrooting (Marine) voor 1847, met eene somma van ƒ 109,000: en zulks om te voorzien in het een derde gedeelte den kosten, welke, na aanneming der begrooting van 1846 en 1847, noodzakelijk zijn bevonden tot herstelling van de groote zeesluis der maritieme dokhaven te Vlissingen. Zoo men verder verneemt, moet de toestand van die sluis en verdere aanhorigheden derzelve, zeer dringend voorziening vorderen, en de bestaande gebreken van dien bedenkelijken aard zijn, dat, bij het achterwege laten van een spoedig aangevangen en voltooid herstel, niet alleen de stad Vlissingen gevaar zou loopen om bij onverhoopte doorbraak, grootendeels onder water te loopen, maar dat ook beduidende schade zou kunnen worden toegebragt aan de maritieme inrigtingen en aan de dokhaven aldaar. Waarschijnlijk zullen de overige twee derden der benoodigde som, op de begrooting voor 1848—1849 uitgetrokken worden.

ARNHEM, den 19. November. Uit Zutphen verneemt men, dat, ten gevolge van verregaande ongeregeldheden, te Groenlo gepleegd, van eerstgenoemde plaats een detachement kavallerie, tot herstel der orde, naar de laatste is vertrokken.

De aanleiding tot deze ongeregeldheden gaf de zaak van den Kapellaan *Gepkens*, in welke het provinciaal geregtshof alhier heden uitspraak doet. De zaak heeft zich volgenderwijze toegedragen:

De getuigen in bovengemeld proces konden onderweg geen nachtverblijf op hunne reize herwaarts bekomen. — *Maria Wiegerick*, het ongelukkige slagtoffer, die per as vervoerd moest worden, kon geen rijtuig bekomen, en zelfs een te Groenlo wonende voerman kon, ten gevolge zijner vrees, niets anders dan als daartoe gelast zijnde, bewogen worden, haar naar herwaarts over te brengen. Aan dezen last voldaan hebbende, keerde hij naar Velp terug, doch daar kon hij geen logement erlangen en was dus, des avonds laat, nogmaals verpligt, naar hier terug te keeren om huisvesting te bekomen. Zaturdag avond van hier weder naar huis terugkeerende, werden zij te Groenlo met eene hagelbui van steenen begroet, des nachts werden de glazen bij hem ingeworpen, zoowel als bij andere getuigen, bij sommigen waarvan de dakpannen afgeworpen werden. De veldwachter en geregtsdienaar bekwamen evenzeer hun aandeel bij deze oproerigheden. Ook hier ter stede was de policie na afloop der zittingen genoodzaakt, voor de veiligheid van *Maria Wiegerinck* te waken, en haar onder geleide naar haar logement te brengen.

'sHERTOGENBOSCH, den 19. November. Naar men verneemt, zijn thans bij de kamer van koophandel in overweging genomen de bezwaren, die de concessionarissen van den Zeeuwsch-Limburgschen spoorweg tegen het plaatsen van een station binnen deze stad hebben. Heeren concessionarissen, zegt men, hebben hun plan aan genoemde kamer van koophandel ingezonden, om een station te plaatsen, zoo als zij steeds voorhadden, op den linker-kanaaldijk, boven sluis n°. 1 en van daar langs den dijk dubbele rails te leggen naar en in de stad tot aan de huizinge van den heer *Zimmermans*, alwaar een gebouw zou worden opgerigt, bestemd tot hulpstation, voorzien van de noodige bureaux en wachtkamers voor reizigers; aan dat hulpstation zou men plaats kunnen nemen en goederen bezorgen, en reizigers en goederen zouden ieder over bijzonder daartoe bestemde lijnen in daartoe geschikte rijtuigen, door paarden getrokken, naar het hoofd-station worden overgebragt.

— Het Provinciaal Geregtshof van Gelderland heeft in de zaak van *C. Gepkens* uitspraak gedaan, en den beklaagde *schuldig* verklaard aan poging tot moord bij voorbedachten rade, en dienvolgens *veroordeeld* tot de straf des doods.

— Men schrijft ons uit Zutphen, 19. November:

« Van de alhier en te Deventer in garnizoen liggende dragonders zijn heden morgen ruim honderd manschappen naar Groenlo gestationneerd, om de rust, die niet gestoord is, te bewaren." (*de Tyd.*)

LEEUWARDEN, den 21. November. Niet alleen eigene onmatigheid in het gebruik van sterken drank, maar ook die van degenen, welke naauw aan ons verbonden zijn, kan aanleiding geven tot noodlottige voorvallen. Een treurig voorbeeld hiervan, heeft men dezer dagen te Almelo ge-

EEN PERZISCHE FIELT.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

Schoorzaam en zacht naderde hij het bed: de jeugdige schoonheid, welke hij hier ademen zag, liet hem geen twijfel meer over, of hij stond in de tegenwoordigheid van de geliefde Fatima; de juweelen konden derhalve niet ver zijn. Elk vaatwerk, elke bundel werd naauwkeurig onderzocht, maar zonder gevolg; bij elke andere gelegenheid zou zulk een buit hem verrukt hebben; doch de hoop, van het kleinood te zullen vinden, deed hem nu met minachting op al het overige nederzien. De gewisheid van het gevaar en de onmogelijkheid, om te ontkomen, bedwelmden al zijne zinnen en vervulden hem met den wanhopigen moed, die somwijlen lafhartigen met vasten tred het schavot doet beklimmen. Zonder te dralen trad hij op eene daar tegenover liggende deur toe, hief de pardah op en trad in een groot vertrek, waar op rijke schotels een prachtig maal stond opgedischt. Doch ook hier zag hij zich in zijne verwachting te leur gesteld; al het overige beschouwde hij als zijner aandacht onwaardig.

Reeds wilde hij de zaal verlaten, toen hij eensklaps stilstond en bij zich zelven zeide: « Wacht, vriend Allaverdi, schoon u het vergund zij, het kleinood van den vorst te dragen, mogt gij toch van zijne tafel eten; de eerste minister kan zich op die eer niet beroemen."

Met deze woorden naderde hij de nissen, waar de schotels stonden, koos het beste uit en verslond het met gulzige drift; hierop verliet hij de zaal. In het voorvertrek was alles rustig. Hij dacht hij na, of hij zich thans niet met iets geringers vergenoegen en iets van het zilverwerk meênemen zou, toen een zacht gemurmel van de zijde van het bed hem deed schrikken. In ademloozen angst luisterde hij; de zachte stem van Fatima liet zich op nieuw vernemen, met blanken dolk sloop hij nader. « Een van ons moet sterven," mompelde hij; « welligt beiden; maar zij mag niet ontwaken." Daar vloog een lachje over het gelaat van het slapende meisje, hare lippen bewogen zich nog altijd, maar bragten geen geluid meer voort. Allaverdi staarde haar aan en zijn hart vervulde zich met bitterheid bij de gedachte, dat zulk eene rust hem nimmer meer ten deel kon vallen. De beweging harer lippen nam toe, terwijl haar gelaat zich gedurig meer verhelderde. « Neen," lispte zij, « neen, wacht, meisje! Neem die schaal weg; gij vergeet, dat het granaatappel-sorbet den koningszoon beter behaagt."

Bij het eerste woord viel Allaverdi's hand bij zijne zijde neder, en toen hij onwillekeurig zijne oogen van Fatima afwendde, vielen die op iets glinsterends. Hij greep dat en trok behoedzaam een bos sleutels en een zegelring van onder haar kussen te voorschijn, welke door een gouden en zijden snoer aan elkaâr vastzaten. De beweging bleef voor Fatima onbemerkt, wier slaap thans rustiger werd. Dit moesten de sleutels tot het kleinood zijn, want het was des vorsten zegelring, die daaraan hing. Allaverdi zocht op nieuw, en de veranderde plaatsing der lamp deed hem dadelijk twee kleine koffers ontdekken. Hij zocht eene te openen; het gelukte: en des vorsten prachtvolle armbanden schitterden hem in de oogen. Met ongelooflijke vlugheid pakte hij den inhoud van het koffertje in een grooten doek, en zonder een blik achterwaarts te werpen of ook slechts aan den overigen schat te denken, nam hij met al den angst van een boos geweten den terugweg aan.

Hoe hij de moskee weer bereikte, dat wist hij naderhand zelf niet, en zoo groot was zijne ontroering, toen hij dezelve verliet, dat zijne voeten hem hunne dienst weigerden; hij waggelde en viel neder. Het murmelen van vlietend water bragt hem weder tot zich zelven. Hij lag bij de waterleiding, die voor de moskee langs stroomde; hij dronk begerig en vervolgde toen aanstonds zijne vlugt, en zonder dat iemand hem bejegende, bereikte hij het huis zijner moeder en zijne kamer, waar de goede vrouw dacht, dat hij den ganschen nacht had doorgebragt. Thans schepte hij weder ruimer adem en begon te hopen, dat alles wel gelukkig afloopen zou. Hij begroef zijn schat in het tuintje voor zijn venster, en na eenige uren uitgerust te hebben, spitte hij de geheele plaats om, ten einde alle sporen van zijnen arbeid te verdelgen.

In den vroegen morgen reeds bragt het nieuws van den gepleegden roof de gansche stad in rep en roer. De vrouwen van den harem werden in verhoor genomen, eenige vastgezet en als medepligtigen aan dit ongehoorde feit streng getuchtig, en zelfs Fatima moest straf lijden. Gelijk gewoonlijk bij alle twijfelachtige gevallen, werden ook de Christenen beschuldigd; velen werden gevat en op de pijnbank gelegd, ten einde eene bekentenis van hen af te persen. Eenigen drongen de folteringen tot eene valsche schuldbekentenis en zij werden ter dood gebragt; doch niettegenstaande dat alles, was van de geroofde juweelen geen spoor te ontdekken.

Allaverdi hield zich ettelijke dagen achtereen stil in huis, weshalve hij onpasselijkheid voorwendde. Na eenigen tijd vertoonde hij zich wel weder onder zijne vrienden, maar maakte toch niemand hunner deelgenoot van zijn geheim. Ook besloot hij, zoodra het gebeurde eenigermate in vergetelheid geraakt zou zijn, zich uit zijne vaderstad te verwijderen tot zoo lang hij zijne juweelen tot geld zou gemaakt hebben. Met dit inzigt strooide hij het gerucht uit, dat hij eerlang eene handelreis ondernemen zou, waartoe hij ook dadelijk alle toebereidselen maakte. Om zijn schat niet op eens te wagen, koos hij eenige der kostbaarste steenen uit, en verborg het overige in eene opzettelijk hiertoe in zijne kamer gebouwde holte. Hij beval aan zijne moeder de zorg voor het huis aan, bond haar dringend om het hart, om zich toch nimmer van hare nederige woning te ontdoen, en trok heen.

Jaren verliepen, en wie terugkeerde, Allaverdi niet. Zijne moeder – 't goede mensch! stierf. Zijne bloedverwanten verkochten het huis, en haar erfgenaam was bijna vergeten, toen een vreemdeling verscheen en zich als den gelukkigen ontdekker van den Steen der Wijzen aankondigde. Hij maakte zich sterk, de her-

had. Zekere *Dirk Boom*, bijgenaamd *Keuren Derk*, verkeerde in armoedige omstandigheden met zijne vrouw, welke laatste eene ongelukkige geneigdheid heeft tot sterken drank. Onlangs had hij eenige door milddadigheid verkregene aardappelen te huis gebragt, en meende, dat er nu voorraad genoeg zoude zijn voor den volgenden dag. Zijne vrouw echter, die van eene korte afwezigheid van hem misbruik had gemaakt, om die aardappelen in jenever te verwisselen en daarmede hare lakenswaardige neiging bot te vieren, beduidde hem, dat de aardappelen weg waren, en hij er weer op uit moest om andere. Ofschoon het reeds laat was, schikte hij zich, hoewel met bedroevenis, in de noodzakelijkheid van het oogenblik, nam den zak weer op, om te pogen andere aardappelen te verwerven. Hij kwam niet terug; des anderen daags vond men hem des morgens levenloos in de gracht van het huis Almelo, met een zakje met eenige aardappelen bij zich.

Mogt de herdenking van dit noodlottig voorval strekken tot verbetering der vrouw en van allen, die even als zij tot het onmatig gebruik van sterken drank genegen zijn.

VLISSINGEN, den 24. November. Mogt men reeds eenigen tijd de hoop koesteren, van Z. K. H. Prins *Hendrik* der Nederlanden, na volbragte reis in deze haven te zien terugkeeren, thans hebben wij het voorregt te kunnen mededeelen, dat de zekere tijding is ontvangen van het besluit om het Fregat *Prins van Oranje* hier te doen binnenvallen en overwinteren, kunnende Prins *Hendrik* met hetzelve reeds in de eerste dagen der volgende maand worden verwacht.

Bij de lang bestaan hebbende onzekerheid is dit besluit voor Vlissingen meer dan ooit verblijdend en gewigtig. Het levert een nieuw bewijs op der bijzondere genegenheid van den vorst voor deze stad; het zal bij den naderenden winter eene bron openen van allerlei voordeelen voor vele ingezetenen en in de nooddruft van vele armen zal daardoor worden voorzien. Zonder twijfel zal dan wel de burgerij, daarin voorgegaan door het bestuur, zich beijveren, om bij de gehoopte gelukkige terugkomst van Prins *Hendrik* in het vaderland, daarin op alle wijze vreugde en belangstelling te betoonen.

De dag waarop wij aan den Prins het «welkom!" kunnen toeroepen, behoort voor Vlissingen, thans meer dan immer, een feestdag te zijn, en voorzeker zal het den Vorst welgevallig wezen, wanneer hij mag ondervinden, de dankbaarheid eener burgerij, die aan hem zoo veel goeds verschuldigd is.

Voor al wat tot de zeemagt van den staat behoort is 's Vorsten terugkomst alhier mede bijzonder verblijdend, en moet zij eveneens aanleiding tot vreugdebetoon en feestviering geven. Wanneer dezelve ten gevolge van 's Vorsten verlangen geschiedt, dan mag zij ook aangemerkt worden als een bewijs van tevredenheid voor de aangewende pogingen om Hoogstdeszelfs goedkeuring te verwerven, en verschaft zij op nieuw de gelegenheid, om daarnaar voor het vervolg te trachten.

Moge het dan bij de terugkomst van den Prins in alles blijken, dat de stad, de marine, dat ieder daarover feest viert, en zulks voor Z. K. H. eene welgevallige hulde en dankbetoon opleveren.

GEMENGDE BERIGTEN.

D°. J. C. van Doorne aan den Overtoom adverteert dat hy door zyn eigen wysheid, beleid, moed en kracht, de kunstmiddelen van list, bedrog en geweld door zyne vyanden aangewend heeft overwonnen. (HB. 10. Nov.) — De apoth. Campagne en zoon te Tiel hebben proeven genomen met schietpapier, houtschaafsel, biezen, vlas, linnen, geweven katoen, watten: 't vlas had den boventoon. — Zekere min. van oorlog geeft les in 't schieten met spek. — 't Vrye gebied van Krakau is by Oostenryk ingelyfd. — De dagen van Neêrlands zoogenaamde verlossing zyn hier en daar in stilte herdacht: men wist in 1813 nog niet hoe jammerlyk men van den regen in den drop kwam. — Prins L. Napoleon zal in plaats van Miss Coutts te trouwen, de Landengte van Panama gaan door steken. — Een bakker en een haarsnyder te Zierikzee hebben pogingen gedaan om den slechten tyd te ontvlieden, elk met een strop om zyn hals, doch zyn nog by tyds achterhaald. — Prinses Albert van Pruissen heeft de winter-kwartieren te Rome betrokken. — De Utrechtenaars willen Z. M. een adres aanbieden, om de volksverhuizingen op eene groote schaal onder bescherming van het gouvernement, naar de O. I. bezittingen te doen plaats hebben. — Te Londen bestaat eene kapel, waarin des zondags tweemaal godsdienstoefening gehouden wordt, alleen voor doofstommen. De leeraars maken teekenen met de vingers en het wordt door de gemeente volkomen begrepen. — Aangeboden te 's Bosch: gryze bloedzuigers, zuigende als bloedhonden.

MENGELINGEN.

De opgravingen op den bodem van het oude Assyrische Rijk worden onafgebroken voortgezet en beloonen de moeiten en kosten, daaraan besteed, rijkelijk. Men is nu niet meer te Khorsabad bezig, maar in de nabijheid, te Nimroud, alwaar men reeds eenen tempel onder de puinhoopen en vervolgens zalen met half verheven beeldwerk gevonden heeft. Over de opgravingen te Khorsabad het volgende. De gansche omtrek van Mosul is met kleine heuvelen bedekt, onder welke ruïnen opgehoopt liggen, die alle meer of min belangrijk door hunne groote uitgestrektheid, de plaats eener groote stad aanduiden. Tot de grootste hoogten behoort die, op welke het dorp Khorsabad gebouwd is, met eene oppervlakte van 33,600 vierkante vademen. Op de oppervlakte staken hier en daar steenen hoeken of met wigvormige opschriften voorziene steenen uit, en de spraakzaamheid van eenen boer deelde aan den Franschen Consul mede, dat er uitgehouwen steenen in de fondamenten der huizen van het dorp waren, hetgeen dezen bewoog, door ondersteuning van het Fransche Gouvernement, opgravingen op eene groote schaal te bewerkstelligen.

Het dorp werd gekocht, de huizen afgebroken; 300 Chaldeeuwsche Nestorianen werkten, met de hakbijl in de hand zes maanden lang in de gloeijende zonnehitte, onder de leiding van den heer FLANDRIN. De heuvel werd doorwoeld; stuk voor stuk doorgesneden, in vollen zin des woords afgegraven en twintig tot vierentwintig voeten diep uitgeworpen, tot er vijftien verbazend groote zalen en vier facades voor den dag gekomen waren, waarvan de muren met meer dan 4600 voeten snijwerk en tallooze opschriften met wigvormige karakters bedekt waren. Deze laatste zullen waarschijnlijk nog lang onleesbaar blijven, daar geen schrift in eenige bekende taal helpen kan, om ze te ontcijferen; maar het verheven beeldwerk, dat de wanden van het gebouw versiert, is getuige van dit oude, tot NINUS opklimmende volk, en heeft geene overzetting noodig. Eene beschaving, die niet vermoed werd, ontvouwt zich geheel en al aan deze muren. De dikte der aardlaag, die deze schoone puinhoopen bedekte, en de vijfentwintig eeuwen, die ze voor eeuwige tijden scheen te zullen verbergen, heeft slechts bijgedragen, om ze te bewaren tot den dag, dat zij in de Louvre zullen ten toon gesteld worden

Voor deze basreliefs staande, door welke de Assyrische Monarch, die ze heeft laten vervaardigen, de toekomende eeuwen met al de gebeurtenissen zijner regering, met alle voorvallen van zijn huisselijk leven heeft willen bekend maken, neemt men aan meer dan twintig veldslagen of belegeringen, feesten, jagten optogten, deel, bij welke de Koninklijke Majesteit hare rijkdommen ten toon draagt, of aan processien, bij welke de godsdienst hare geheime symbolen ontvouwt. Hier staat de koning, met den helm op het hoofd en den boog in de hand, op zijnen krijgswagen; daar rijdt hij in triumf, over met bloed besproeide slagvelden of trekt in eene veroverde stad, met zijn zonnescherm bedekt; verder geeft hij in zijn paleis audientie aan zijne ministers of ontvangt gevangenen uit de handen van zijnen veldheer; hij beveelt eenen vijand het hoofd af te slaan, die vruchteloos zijne genade inroept, of hij steekt met de spits zijner lans eigenhandig de oogen van het ongelukkig slagtoffer uit. In de veldslagen, op de vestingen, door den grooten Koning belegerd, onder de gevangenen herkent men Meders, Persen, Joden en Phoeniciërs, tot den neger van Ethiopië toe, hetgeen SANHERIB met oorlog doortrok, om den beheerscher van Egypte te tuchtigen, die Samaria hulp had willen bieden. Men ziet ook den Arabier der woestijn, die den Koning der Koningen zijne edele rossen en zijne kemelen ten geschenk biedt. Tyrus, aan de spits van het Schiereiland, met zijne tot in de zee voortgezette werken; de cederen van den Libanon, die op schepen aangevoerd en voor de muren der stad opgehoopt worden, om den Assyriërs den aanval op de stad te verligten; de stormbokken, de stormdaken, die achter de boogschutters geplaatst waren: dat alles geeft een volledig inzigt in de bijzonderheden van het Assyrische krijgswezen en brengt eenen graad van beschaving, die wij ons naderbij rekenden, nog eenige eeuwen terug.

Indien deze aanvallen, deze veldslagen, deze feesten, deze zinnebeeldige tentoonstellingen van de afgoderij ons zoo klaar en nadrukkelijk voor oogen treden, dan moeten de beeldwerken, die ze ons hebben overgeleverd, kunstmatig juist en met talent uitgevoerd zijn. Dit is inderdaad het karakter der te Khorsabad gevonden basreliefs. Men staat verstomd over deze gedenkteekenen van kunstenaars uit de achtste en negende eeuw vóór Christus, welligt nog ouder; men is verbaasd over de voortreffelijkheid der werken van hunne beitels boven die der Egyptische beeldhouwers, over hunne kennis der natuur, gelijk over de gelijkvormigheid van deze basreliefs met die van Griekenland, zelfs in de schoonste tijden van hetzelve.

De Afgevaardigde.

Een Afgevaardigde, die twee paar zoons bezat,
En elk van hun een vetten post verworven had,
Stemde onvoorwaardelijk voor 's Staatsdienaars bedoelen
Schoon tegen zijn bekend gevoelen.
«'k Sta over uw gedrag verbaasd!"
Sprak zijn Collega; «want uw kroost is lang geplaatst,
Of brengt ge uit dankbaarheid het offer van uw naam?"
««Neen,"" zei hij, ««maar mijn vrouw moet weder
in de kraam!""

ADVERTENTIEN.

§ § § De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, op Dingsdag den 1. December 1846, des voormiddags ten 10 ure, ten huize van *N. STROO*, te Vlissingen, in de Slikstraat, Wijk B. No. 76, ten gevolge van quitering van diens affaire, presenteren te Verkoopen:

Eene groote partij Wollen Dekens, Roode Baai, Linnens, Katoen en Bombazijn, Servetgoed, Stoelenmatters Linnen, Mans- en Vrouwekoussen, Chitsen, Boezel, Zakdoeken, Gebreide Dassen, Rouwgoed, Voering, Handschoenen, Sokken, Garen, Lint en Saijet, eene partij Borstelwerk en wat meer zal worden geveild.

Daags voor de Verkooping voor een ieder te zien.

§ § § De KOLONEL, belast met het Plaatselijk Kommandement te Vlissingen zal, onder nadere goedkeuring van het Ministerie van Oorlog, en ten overstaan van de Heeren Kommandanten der Korpsen aldaar in garnizoen, op Vrijdag den 27. November 1846, des middags ten 12 ure, op het Plaats-Bureau AANBESTEDEN de leverantie van benoodigde **TARWE** ten behoeve van de Militaire Bakkerij, waarvan de Conditien van heden af aan, op het Bureau van genoemde Kolonel, mitsgaders bij den Heer Administrateur van gemelde Bakkerij te Vlissingen, te lezen zullen liggen.

AFVAART UREN
VAN DE STOOMBOOT

DE SCHELDE,

VARENDE TUSSCHEN
VLISSINGEN en BRESKENS.
NOVEMBER 1846.

Van Vlissingen.				Van Breskens.			
Donderdag 26,	*niet varen.*		ure.	Donderd. 26,	*niet varen.*		ure.
Vrijdag 27,	vm.	8	«	Vrijdag 27,	vm.	9	«
Zaturdag 28,	«	8¼	«	Zaturdag 28,	«	9¼	«
Zondag 29,	«	8½	«	Zondag 29,	«	9½	«
Maandag 30,	«	9	«	Maandag 30,	«	10	«

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 24. November. Sedert den 21. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Hoekela, J. P. List, Messina, fruit; Sara Anna Caroline, J. Muntendam Zworno, marmer; Avalanche, G. Whitelsie, New-York, katoen en rijst; Edimbourg, T. Jackson, Mantanzas, suiker; Norwegio, J. Steinert, Campeachy, Verfhout; Oscar, W. Tanneser, Odessa, lijnzaad, Frida Frans, A. Adanse, Montevideo, huiden; Brigantierok, D. Haby, New-York, graan; Holstein, P. Meijer, Genua, Rolis; Japonisch Cartle, J. Millar, Rio-Janeiro, koffij en huiden; Phracian, R. Rogers, New-Orleans, tabak en ander; la Malvina, P. Croix, Havre-de-Grace, koopmansgoederen; Jeldina Agneta, J. G. Douwes, Straalsund, graan; Elisabeth White, A. Nicoll, Dundee, vlas.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Aurora, G. M. Gnodde, ballast, Engeland; de vrouw Maria, W. K. Meijer, stukgoed, Bracke.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 ure.
Sluiting des avonds 6 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

schepping in tegenwoordigheid van getuigen ten uitvoer te brengen, en bragt ook werkelijk uit een ketel vol kwikzilver een klein klompje goud voor den dag.

Deze gewigtige mare kwam ook ter ooren van den Vorst, die den kunstenaar dadelijk dag en uur liet bepalen, dat hij een proefstuk van zijne wetenschap had af te leggen. Onderwijl deed men dezen van alle kanten aanbiedingen, ingeval hij zijn kostelijk geheim verkoopen wilde. Het openlijk antwoord aan allen was: «Dat behoort geen ander dan den Vorst;" doch in 't geheim liet hij zich wel verbidden, en ieder, die geen geld ontzag, kwam van hem terug met de gedachte, dat hij een voordeeligen koop had gedaan.

Op den vastgestelden dag legde hij ook zijn proefstuk voor den vorst af, en overtuigde dezen en diens gansche hof, dat het lang gezochte geheim ten lange leste gevonden was. Gaarne wilde hij het den koningszoon mededeelen, en hij verlangde geene andere belooning, dan de eer van voor diens blinkend aanschijn te mogen staan en het lachje van zijne goedgunstigheid op te vangen. Ook verzocht hij om een ledig staand huis, waarop hij in de stad toevallig zijn oog had laten vallen, en dat voor zijne werkzaamheden en de onderwijzing der leerlingen in de gouden wetenschap bijzonder geschikt was. Dit werd gereedelijk ingewilligd. De vorst verzekerde hem van zijne voortdurende genegenheid en gelastte aan zijne dienaars, hem in het bezit der aangeduide woning te stellen, welke geene andere was, dan die van den lang vermisten Allaverdi. Herheen werd zijne pakkaadje nagezonden, en men liet hem voor het verdere gedeelte van den dag alleen, ten einde hij zich zou kunnen voorbereiden, om zijne werkzaamheden op een uitgebreider schaal te bedrijven.

Wat was Allaverdi blij – want het was onze Gelt zelf – toen hij zich weer in 't bezit van zijne oude woning zag gesteld en daarin alles onveranderd vond! De tijd, een woelig leven en zijn eerbiedwekkende baard hadden hem onkenbaar gemaakt. In zijn vuistje lachte hij over de botterikken, die gelooven konden, dat hij hun voor een handvol geld een geheim zou verkoopen, 't welk hem kon hebben in staat gesteld, om naar believen millioenen voor den dag te tooveren, en hij besloot, om 's nachts zijn schat en, onder voorwendsel, van nog eenige benoodigde kruiden te moeten zoeken, des anderen morgens voor dag en dauw ook stilletjes de hielen te ligten. Toen hij echter aan zijn eenzamen maaltijd zat, vernam hij op eens een luid rumoer voor het huis; – in een ommezien was hetzelve met gewapenden opgevuld, die hem bonden en als bedrieger voor den stadhouder bragten.

De klagten tegen hem waren menigvuldig en wel gegrond. Sommige zijner geheime discipelen hadden in hun ongeduld den door hem, voordat zij met hunne goudmakerij begonnen, vastgestelden termijn van vier dagen niet kunnen afwachten en proeven in het werk gesteld, die alle glad mislukt waren. Woedend over hun verloren geld en hunne te leur gestelde verwachtingen liepen zij naar den stadhouder en klaagden; dáár vonden zij anderen, die hetzelfde deden; het getier, tegen den afzetter werd algemeen, en zijne aanklagers verkregen dus zonder moeite een bevel tot inhechtenisneming.

Toen men hem voor den stadhouder bragt, weigerde hij, zich te verantwoorden, beweerde, dat het enkel uit nijd was, dat men zijn ongeluk zocht; hij had nog nooit aan eenig sterveling zijn geheim verkocht, en indien men hem maar voor den vorst wilde leiden, zou hij wel met de stukken bewijzen, dat hij geen bedrieger was. Daar geen der aanklagers een getuige kon bijbrengen, en de stadhouder onder het verhoor tien goudstukken in zijn schoot vond, leende deze een gewillig oor aan des vreemdelings eisch, deed hem voor dien nacht achter slot zetten en zond hem 's morgens voor den vorst.

Hier bood hij zich stout tot eene proef aan; vol vertrouwen naderde hij den oven – maar, op eens bleef hij staan, keek als een gek rond, tastte in zijne zakken: het papier, dat het meest beproefde middel tot goudmaken – fijn stofgoud – bevatte was weg! Vol schaamte en spijt bekende hij, dat hij op dit oogenblik niet gereed was, om zijne proef te herhalen; doch dat hij op een anderen dag gerust zijn hoofd zou verliezen, als hij zijne kunst niet boven allen twijfel verhief. Iedereen hield dat voor eene armzalige uitvlugt; het getier om geregtigheid verhief zich op nieuw, en de vertoornde vorst liet de Feradschi's en de roeden halen, om roetslagen uit te deelen. Alle hoop scheen verloren. Reeds lag de ongelukkige misdadiger op den grond, met de voeten in de aan palen vastgemaakte strikken en de voetzolen naar de geregtsdienaars toegekeerd, die met hunne zware stokken tot toeslaan gereed stonden, toen hij zich plotselijk met wanhopige inspanning tot den vorst heen wendde en riep:

«O Koningszoon! hoor de woorden der waarheid en laat het lachje der goedertierenheid blinken op uw aangezigt! Zeg, hebt gij niet de kostelijkste van uwe juweelen verloren? Wat is de belooning voor hem, die ze weder in handen brengt?"

De vorst antwoordde: «Die mij de armbanden weder om den arm gespt en mij den dolk in den gordel steekt, zal zijn aangezigt hebben schoon gewasschen, al ware het ook zwart van duizend doodzonden."

«Maar zweer!" riep de misdadiger, – «zweer bij uw eigen hoofd, bij den baard uws vaders en bij den gewijden Koran!"

«Ik zweer!" herhaalde de vorst.

Allaverdi zeide hem nu, naar zijn huis te zenden en op eene zekere plaats te zoeken, waar hij den schat vinden zou. Allen hoorden dat met verbazing aan. De vorst zond eenige van zijne raden en dienaren uit en herhaalde andermaal zijne toezegging. Allaverdi verhaalde nu zijn avontuur, tot groote verbazing van alle aanwezigen en tot groote blijdschap van den vorst, welke laatste nog verhoogd werd door het berigt, dat alles volgens de bekomen aanwijzing gevonden was. Al de misdaden van den aangeklaagde werden in de vreugde van het oogenblik vergeten. 't Was te vergeefs, dat de vele gefopten zich beklaagden; zij konden met hoon en bespotting naar huis gaan, nu de vorst zijne lieve armbanden terug had.

Allaverdi leeft nog in het bezit der vorstelijke gunst en heeft zooveel schatten, dat zijn zoon na zijnen dood gerust op eene geduchte voetgeesseling rekenen mag, ten einde hem te bewegen, om 't geheel of althans een deel van zijns vaders kwalijk verkregen rijkdommen weer aan diens eerlijken beschermer en vorst af te staan. De schoone Fatima is thans een oud, rimpelig vel geworden en moet diensten in de keuken doen. (Huisvr.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.